SVENSKA CANADA TIDNINGEN HAS THE LARGEST CIRCULATION IN WINNIPEG OF ANY SCANDINAVIAN NEWSPAPER.

Svenska Canada-Tidningen

The Swedish Canada News

ÅRG. (Year) 21. Lösnummer 5 Cents. WINNIPEG, MAN., ONSDAGEN DEN 6 AUGUSTI 1913. No. 32

Prov. Library Jan 14

En stackare.

Af Johan Person.

En högre makt må döma öfver motiv. Det är för mången en tröst att tro. Men här i världen döma människorna endast efter resultat. Och så många af dem, som kände John Ringquist, fällde den domen, att han var en odåga och en i allt misslyckad existens. Till och med hans egen hustru, som ju borde vara närmare bekant med honom än någon annan, var af samma åsikt, fast hon för skam skull ej kunde yttra den till någon annan än John själf. Också lär hon icke så sällan ha gjort det.

John Ringquist var verkligen ett så omkligt subjekt, att det nog behöfdes be om ursäkt för tilltaget att presentera honom för bättre folk. — Men vid närmare betänkande låter jag det vara. Vi ha lärt känna så många utomordentligt duktiga, aktningsvärda, förmögna och framstående svensk-amerikaner, att det icke kan skada mycket att för en gångs skull göra bekantskap med någon af annat slag. Tvärtom torde de förra framhäfvas ännu mera genom kontrasten.

I ekonomiskt hänseende — som man ju först och främst fäster sig vid i vår miljö — var det tämligen knappt för John Ringquist, det kan icke förnekas. Ehuru han vistats här i landet i närmare tretti års tid och således kommit hit, när det, enligt sen-komnare invandrares bestämda påstående, "inte var någon konst alls att ta sig fram", så hade han hvarken eget hus eller kunde ens vara säker om tak öfver hufvudet i någon annans, i fall han skulle råka vara arbetslös i några månader. Dock hade han, om icke i hela sitt lif så åtminstone under den del däraf, som förflutit i Amerika, haft mycket enkla vanor och oftast, af rent nödtvång, varit absolut försakande. Trägen och arbetsam hade han också varit och hade till och med måst forcera dessa egenskapar utöfver medelmåttet för konkurrensens skull. Han var nämligen tydligt medveten om att han totalt saknade den inställsamhet och det intagande sätt, som äro till så stor hjälp för den, som är i andras tjänst, och hvilka egenskaper de flesta af dem lyckligtvis också äga i större eller mindre grad. John Ringquist tycktes emellertid alldeles vanlottad i det hänseendet. Därför måste han af ren självbevarelse söka uppbringa sin arbetsdughet så högt han någonsin förmådde det, och han lyckades i detta så pass, att han uteslutande på grund häraf ägde stora fästligheter rum. Men vid närmare betänkande låter jag det vara. Vi ha lärt känna så många utomordentligt duktiga, aktningsvärda, förmögna och framstående svensk-amerikaner, att det icke kan skada mycket att för en gångs skull göra bekantskap med någon af annat slag. Tvärtom torde de förra framhäfvas ännu mera genom kontrasten.

I ekonomiskt hänseende — som man ju först och främst fäster sig vid i vår miljö — var det tämligen knappt för John Ringquist, det kan icke förnekas. Ehuru han vistats här i landet i närmare tretti års tid och således kommit hit, när det, enligt sen-komnare invandrares bestämda påstående, "inte var någon konst alls att ta sig fram", så hade han hvarken eget hus eller kunde ens vara säker om tak öfver hufvudet i någon annans, i fall han skulle råka vara arbetslös i några månader. Dock hade han, om icke i hela sitt lif så åtminstone under den del däraf, som förflutit i Amerika, haft mycket enkla vanor och oftast, af rent nödtvång, varit absolut försakande. Trägen och arbetsam hade han också varit och hade till och med måst forcera dessa egenskapar utöfver medelmåttet för konkurrensens skull. Han var nämligen tydligt medveten om att han totalt saknade den inställsamhet och det intagande sätt, som äro till så stor hjälp för den, som är i andras tjänst, och hvilka egenskaper de flesta af dem lyckligtvis också äga i större eller mindre grad. John Ringquist tycktes emellertid alldeles vanlottad i det hänseendet. Därför måste han af ren självbevarelse söka uppbringa sin arbetsdughet så högt han någonsin förmådde det, och han lyckades i detta så pass, att han uteslutande på grund häraf ägde stora fästligheter rum. Käisar Vilhelm höll tal och det gjorde äfven kung Hakon.

Det var därför något öfverraskande att komma till det resultatet, att han tänkte på ett lif efter detta. Att han emellanåt tänkte på döden, hade jag redan förut erfarit, men hade då misstänkt att han endast var trött — hvilket jag ej ansåg så underligt — och väntade den som en lång en evig sömn. Att han ej själf sökte den, trodde jag bero på en viss klausul i lifförsäkringspolicen, det enda han en gång kunde efterlämna som sterbhus. Såvida det nu inte var helt simpelt fysisk feghet. Särdeles modig hade jag nämligen aldrig funnit honom vara.

Men att han tänkte sig en forsättning af lifvet i en annan värld, nödvändiggjorde en förändring af synpunkt. Jag vet ej, hvilket teologiskt system John Ringquist gjort bekantskap med; tror knappt, att han kände till något bestämdt. För öfrigt var det mycket svårt att få till stånd något tankeutbyte med honom i denna fråga lika litet som i någon annan. Han var så reserverad. Förutom det enkla faktum, att han kände sig öfvertygad om ett lif efter detta, var det ej möjligt att få fram något mer. Kanske fanns det ingenting mer. Det ligger så nära till hands att antaga det, ty vi äro alla närsynta, mer eller mindre.

Så föga afvundsvärd som John Ringquist syntes, skulle jag dock ha afundats honom — man rår väl inte för sina nationalfel? — därnest hans förhoppning om det nya lifvet varit alldeles ogrundad. Men det var den icke. Han led af tvifvel, led förfärligt. Icke af tvifvel på det lifvet själft, utan på, hur det skulle gestalta sig. Han hade af någon anledning fått för sig, att det skulle fortsättas något i samma stil som detta, om också på ett annat plan — eller en annan planet, jag minns ej rätt hvilket. Och om detta blifvit förfeladt, förfuskadt, så skulle .... hans ögon stirrade tröstlöst, nästan vansinnigt.

Jag klassificerade det som svedenborgianism, och vi skildes åt.

— — — —

Vår jord är ett jämförelsevis litet klot och vi råka ofta personer, som vi trott oss aldrig skola återse. Tanken härpå bör vara både en tröst och en varning, allt efter som det behöfs.

Jag återsåg helt oförmodadt John Ringquist. Han tycktes mig en större stackare än någonsin förut — till dess jag kommit honom närmare och fått se glädjen i hans ögon, som lågo djupt insjunkna i hans aftärda ansikte.

"Nu är det snart öfverståndet", sade han bra nog muntert.

"Hvad för något?"

"Doktorn har sagt, att jag inte kan lefva länge till", svarade han i precis samma ton.

Jag ansåg det passande att söka spela tröstarens roll och sade, medan hans hosta motsade mig:

"Du pratar! Läkare kunna misstaga sig. De äro sällan så skickliga, som de vilja ha oss att tro."

"Jag hoppas att min är det," inföll han, och jag tyckte mig märka, att en viss oro trängde undan glädjen i blicken.

"Jag hoppas att han förstår sin sak", upprepade han. "Nu är jag ej i stånd att göra mera och ..... och ..... ser du, det är först helt nyligen, som jag fick veta, att jag någonsin gjort det, fast jag ständigt på mitt vis ..... som syntes vara galet ..... sökt göra det. Medvetandet, att mitt lif ändå ej varit alldeles förfeladt, är något så skönt och.... och ....jag vill inte mista det. Dröjer det för länge, så kanske" — —

Här afbröt hosten honom.

När han åter kunde tala, fick jag veta, hvad det var, som hela hans lif och sträfvan haft till resultat och som gjorde honom glad. Det var något så litet, så obetydligt, så rent af löjligt, att jag inte ens vill omnämna det här af fruktan för att göra

Forts. å sid. 4.

EN FURSTLIG GÅFVA.

En jättestaty af sagohjälten Frithiof, skänkt af tyske käjsaren, aftäckes.

I torsdags aftäcktes i närheten af Molde, Norge, den tyske käjsaren till Norge skänkta Frithiofstatyn. Det är med anledning af sin tjugufemte resa till norska kusten, som käjsar Vilhelm skänkt denna staty af sagohjälten, känd genom Tegnérs "Frithiofs Saga".

Statyn har modellerats af konstnären Max Unger. Den är gjuten i brons och af imponerande dimensioner — omkring 40 fot hög och väger 15 ton. Statyn skall stå på en hög klippa.

Vid aftäckningen närvoro käjsar Vilhelm och kung Hakon. På grund häraf ägde stora fästligheter rum. Käjsar Vilhelm höll tal och det gjorde äfven kung Hakon.

Ökad immigration.

Immigrationssiffrorna för ett kvartal visa en betydlig ökning mot förlidet år.

IMMIGRATIONSTRÖMMEN FRÅN U. S. A. AFTAGER.

Immigrationssiffrorna äro nu kända för de tre första månaderna af fiskalåret, april, maj och juni. De visa en betydlig ökning af immigranter till Canada, då man jämför siffrorna för motsvarande period förlidet år. Totalsumman för de tre månaderna uppgick i år till 210,206 mot 175,346 förlidet år, eller en ökning af 34,860.

Siffrorna utvisa vidare, att invandringen från England ökats, men att den aftagit från Förenta Staterna.

Från England anlände 84,305 mot 69,919 förlidet år eller en ökning i år af 14,386. Från Förenta Staterna kommo under det första kvartalet detta fiskalår 44,998 mot 53,443 under samma kvartal förlidet år eller en minskning af 8,445

Från alla andra länder inkommo till Canada 80,903 personer mot 52,084 förlidet år eller en ökning af 28,819.

Om man räknar i procent, visar det första kvartalet af det närvarande fiskaläret en ökning af 20 proc. mer invandrare än förlidet år. Brittiska immigranter hafva ökats med 21 proc. amerikanska ha minskats med 18 proc., under det att invandringen från alla andra länder, hufvudsakligen från Europa, ökats med 54 proc.

ROOSEVELT TILL AUSTRALIEN.

Öfverste Roosevelt ämnar under nästa år företaga en resa till Australien.

Från New York meddelas att öfverste Roosevelt umgås med en plan att nästa år, så snart han fullbordat en tripp till Sydamerika, företaga en resa till Australien. Om intet oförutsedt inträffar, ämnar han stanna där i landet i två år, och har han ock af den anledningen anhållit om afsked från sin plats som biträdande redaktör för tidningen "Outlook".

Öfversten befinner sig för närvarande på en jaktresa i västern och hemväntas ej förrän i början af september månad. Efter hemkomsten från resan ämnar han börja på med anordningarna för resan till Sydamerika, hvilken enligt uppgift skall anträdas ungefär en månad senare. I Sydamerika kommer öfversten att stanna åtminstone två månader, enär han lofvat att uppträda och hålla tal i flera af de större städerna. Först vid nyårstiden vore han sålunda att hemvänta, om han hade för afsikt att göra en titt hem innan resan till Australien anträdes. Af allt att döma kommer han emellertid att resa direkt från Sydamerika till Australien.

Angående den förestående resan har en af Australiens mera bemärkte män yttrat, att denna honom veterligt ej har någon politisk betydelse. Ingen här sålunda inbjudit öfversten dit till landet, utan företager han tydligen resan helt och hållet för sitt eget nöjes skull.

NY CUNARDBÅT SEGLAR.

Andania börjar sina turer mellan London, Plymouth och Montreal och för många passagerare.

Ett kabeltelegram från London till F. G. Whiting, general manager för Cunard company, meddelar att den nya Cunardbåten Andania afseglat från South Hampton med 339 hytt- och 874 tredjeklass passagerare. Andania och hennes systerbåt Alaunia sjösattes den 9 juni, äro afsedda för Cunardlinjens Canada-afdelning och seglar från Montreal direkt till London, anlöpande Plymouth. Andania och Aulania äro 13,400 ton hvardera. Andania seglade från Montreal på sin första resa den 2 aug.

UR SENASTE SVERIGE-POST.

— Tillståndsbevis har meddelats redaktören Helge Hellroth att i Umeå öfvertaga utgifvandet af Umeå Nya tidning och Umeåbladet.

— Under det häftiga åskväder, som på eftermiddagen den 16 Juli drog fram öfver Salatrakten, träffades rättaren Karlberg å Ramsjö gård i Vittinge socken af blixten och afled så godt som ögonblickligen. Den döde var några och trettio år gammal. Han efterlämnar hustru och två barn.

— På statsbanan mellan Töreboda och Mohölms stationer, 4 kilometer norr om den senare, inträffade härom natten en uppskakande olycka, i det att ett godståg från Stockholm till Göteborg öfverkörde och dödade där en banvakt Eckerman, som insomnat på sin dressin, som stod på spåret. Eckerman hade den senaste veckan före den sorgliga händelsen tjenstgjort uteslutande på nätterna och det var nu den sjunde nattvakten i sträck han hade. I afvaktan på tågets ankomst hade han satt sig att hvila på dressinen, och öfverväldigad af trötthet hade han insomnat. Olyckan timade midt utanför hans bostad.

— Omkring 47-årige arbetaren A. Boström blef härom natten klämd till döds i en elevator vid Fagerviksens sulfitfabrik. Han hade varit sysselsatt med reparation af elevatorn och räkade då denna sattes i gång, komma mellan elevatorn och väggen. Boström, som fick båda bena afslitna och bröstkorgen intryckt, afled nästan omedelbart.

— På grund af testamente af afledne f. läderhandlanden Gustaf Fryckstrand har, sedan åtskilliga donationer till enskilda personer utgått, centralstyrelsen för Stockholms skollofskolonier erhållit 55,000 kr. till bildande af en fond, benämnd Hilda och Gustaf Fryckstrands fond, hvaraf årliga räntan skall användas till beredande af landsvistelse för fattiga skolbarn.

— Röda korsets ambulans till Serbien afreste på aftonen den 15 Juli. Ett stort antal personer hade infunnit sig för att säga farväl åt de bortfarande systrarna. Dessa voro Elin Steen, Ragnhild Ståhl, Astrid Kaiser och Helga Henning.

— En hemsk drukningsolycka inträffade härom dagen i Vestersjön, en half mil från Jönköping. Ett större sällskap från Jönköping skulle bada. En 38-årig arbetare J. Björk sam ut, men träffades af kramp och sjönk. Hans broder, 36-årige F. Björk, sam då ut till hjelp, men äfven denne fick ett krampanfall och försvann i djupet. De öfriga kamraterna voro ej simkunniga och kunde därför ej bispringa de båda bröderna. Båda voro ogifta.

— Den från Vrigstad härstammande pastorn Viktor Anderson i Amerika har under sommaren för första gången besökt hemlandet, efter det han för en kort följd af är tillbaka emigrerade, och han har under sommarens lopp gjort resor till skilda delar i Sverige.

Antasta konungen.

Då konung George i tisdags f. v. inspekterade sitt hedersgarde vid järnvägsstationen i Chichester, Sussex, rusade två rösträttskvinnor fram och försökte öfverlämna till honom en petition. Polisen arresterade kvinnorna, som efteråt frigäfvos på konungens begäran.

Svår järnvägsolycka.

Ett järnvägståg, som skulle forsla ett stort antal utvandrare, hvilka ämnade sig till Förenta Staterna, till hamnstaden Esbjerg, i Danmark, urspårade i närheten af bestämmelseorten. Sexton personer dödades, bland dem M. Sabroe, en medlem i riksdagens underhus. Många blefvo svårt skadade.

Icke renläriga.

Tolstois sista böcker ha af den heliga synoden blifvit dömda såsom varande icke renläriga med hänsyn till gamla testamentet. Böckerna, som äro tre till antalet, skola brännas. Mot detta utslag ha den aflidne grefvens barn opponerat sig, men naturligtvis utan resultat.

Prygelstraff.

Prygelstraff har nu införts som straff för handel med kvinnor i London, och sedan detta blef kändt, ha de flästa hvita slafhandlare i London skuddat denna stads stoft af sina fötter. Äfvenså har det beslutats att införa spöstraffet i kolonierna och Indien, och goda resultat väntas af dessa mått och steg.

Nitton personer dödade.

Nitton personer dödades, och två blefvo skadade i en dubbel explosion i East Brookside grufvan vid Tower City, Pa., förliden lördag. Tretton män dödades i första explosionen och fem i den andra, då de försökte bistå de första offren. En undkom med lifvet men dog efter några timmar. Orsaken till explosionen är ännu ej känd.

Förbudsvän.

Den svenske statsministern, som icke själf är absolutist, önskar allmänt spritförbud.

ETT MARKLIGT UTTALANDE I NYKTERHETSFRÅGAN.

Vid nordiska nykterhetsmötet, som nyligen hölls i Stockholm, höll statsminister Karl Staaff ett uppseendeväckande anförande, hvari han bl. a. yttrade följande märkliga ord:

Måhända borde jag begagna förtroendet att vid denna fest säga några ord till en mera allmän betraktelse i nykterhetsfrågan.

Mötet äger ju icke en uteslutande svensk karaktär, utan är nordiskt, och det kunde då kanske väntas att jag ej skulle behandla nykterhetsfrågan ur företrädesvis svensk synpunkt. Då jag likväl gör så, är det därför att jag i anseende till nykterhetsfrågans läge hos oss känner mig starkt manad därtill. Det af k. m:t åt nykterhetskomitén gifna uppdraget är icke, såsom man på vissa håll synes anse ett genomgångsstadium som måste uthärdas, utan det är ett det allvarligaste, mest kräfvande och ansvarsfulla arbete som någonsin blifvit pålagdt en beredning här i landet. Det förbudsförslag, vi torde ha att vänta måste så ingående undanröjda eller vederlägga alla invändningar, måste innebära sådana anordningar till förekommande af mindre gagneliga biföljder af ett förbud, måste anvisa sådana utvägar att göra förbundet effektivt att en nykterhetsvänlig regering finner sig kunna upptaga det och lägga det till grund för en proposition till riksdagen. Ett förslag till nykterhetsfrågans lösning på förbudsgrund kommer att uppkalla ett motstånd så intensivt att man nog knappast gör sig en föreställning därom och detta motstånd skall framför allt komma från de förmögna och bildade.

Jag kan ej rätt fatta hur man kan tro att målet folknykterhet skulle kunna vinnas utan medlet förbud. Att detta mål skulle kunna nås genom en än så klokt och praktiskt afvägd måttlighetslagstiftning förefaller mig åtminstone så vidt jag för närvarande kan skönja icke tänkbart. Men om vi sålunda icke i några än så omfattande försäljningsreformer kunna se ett hopp om frågans grundliga lösning skulle det dock efter min mening vara synnerligen oklokt och orätt att tillbakavisa allvarligt menade och ändamålsenligt anordnade mått och steg i detta afseende. Till fanatism måste vi säkerligen räkna den nykterhetsvänlighet, som vill vägra att ens upptaga till saklig pröfning andra reformer än förbudet själft.

Nej, må man med fasthållande af att det stora målet folknykterhet aldrig får släppas ur sikte efter behörig sofring upptaga och söka förverkliga sådana förslag som kunna hjälpa oss fram ett eller annat styceke på vägen.

Notabelt dödsfall.

Tobias Michael Carel Asser, ledamot af den internationella skiljedomstolen och eröfrare af det Nobelska fredspriset 1911, afled den 29 Juli i Haag i en ålder af 75 år.

Ny guvernör.

President Wilson utnämnde i torsdags L. E. Pinkham till guvernör öfver Hawaii. Utnämningen väckte öfverraskning dåstädes och det desto mera, som de demokratiska partierna hade motsatt sig hans kandidatur.

Stark cyklon.

En stark cyklon, som nådde en hastighet af 70 mil i timmen, gick i onsdags öfver staden Washington. Tre personer dödades, många blefvo skadade och skadegörelse för hundratusentals dollars anställdes.

Olycka med motorcykel.

Sex personer fingo sätta lifvet till, då Odin Johnson förliden onsdag vid en badort nära Cincinatti med sin motorcykel körde in bland en massa åskådare. Johnson själf dödades. Gasolinbehållaren exploderade, hvarvid tjugo personer blefvo svårt brända.

Stor budget.

Med 450 röster mot 69 antog den franska deputerade kammaren den ett tusen millioner dollars-budget, som under tretton månader varit under diskussion i kammaren och senaten. Det kommer dock att dröja åtskilliga dagar, innan de två kamrarne kunna komma öfverens om åtskilliga mindre modifikationer och framför allt ett tillägg, hvarigenom alla dispositioner gjorda i 1913 års budget skulle göras tillämpliga äfven på 1914 års budget. Budgeten för 1913 upptager en utgiftsstat på omkring $960,000,000, men en summa uppgående till $65,000,000 har upptagits såsom speciella konton för Marocko och andra affärer.

SV.-AMERIKANSK PROFESSOR.

Prof. Magnus Skarstedt tillträder i höst professuren i matematik vid Augustana College.

Såsom vi vid flera tillfällen anmärkt är det ett synnerligen glädjande förhållande att så många svensk-amerikaner vinna namn och anseende på de vetenskapliga idrotternas fält. Vid nästan alla amerikanska universitet och colleges beklädas en eller flera lärarebefattningar af svensk-amerikaner, än från Sverige invandrade, än födda i Amerika af inflyttade svenska föräldrar. Svensken slår sig hälst på nyttig verksamhet, hans temperament manar honom att gå åt det hållet. Och svenskens naturliga begäfning för honom i regeln framåt till ära och anseende, om också han skördar föga guld.

En bland dessa, som i eminent grad gjort sig känd för rik naturlig begäfning och som helt och hållet genom egna ansträngningar nått dit, där han nu står, är prof. Magnus Skarstedt. Från och med nästa termin beklädes han professuren i matematik vid Augustana College.

Prof. Skarstedt är en af läroverkets egna alumner. Han aflade studentexamen 1910 som primus i sin klass — "jubelklassen". Han är son af den välbekante skriftställaren Ernst Skarstedt, sonson till den lärde prof. C. V. Skarstedt i Lund och dottersons son till den boksynte och vittre domprosten Per Wieselgren i Göteborg. Han har således kärleken till böcker i blodet, liksom hans icke vanliga begäfning i flera riktningar väl också är ett arf.

Vid 4 års ålder blef han moderlös, hemmet skingrades och den lille gossen kom som fosterbarn till en snäll svensk farmarefamilj i staten Washington. När han slutat sin skolgång, tog han Gud i hågen och gaf sig in till staden Portland, Ore., där han fick anställing på en fabrik för dörrar och fönster. Att hos denna yngling fanns något mer än hvad i regeln följer med så unga år, därom vittnar att han vid 19 års ålder var arbetsförman på fabriken, med ett stort antal arbetare under sig.

Hans kunskapstörstande själ kunde dock icke i längden bindas vid sådant arbete. Efter ett par, tre år voro hans besparingar stora nog att våga sig på en college-kurs. Han kom till Augustana College, hvars sjuåriga kurs han genomgick på fem år och blef som sagdt 1910 student.

För att kunna öfvertaga skötseln af det med läroverket förenade stora Denkman-biblioteket genomgick S. en två-årig kurs vid University of Illinois i "library science". Sedan 1911 har han varit bibliotekarie. Men ordnandet af ett stort bibliotek har dock icke fått utesluta fortsatta studier, och har S. sålunda dels vid Aug. College förvärfvat A. M. graden, dels vid University of Iowa bedrifvit studier, som i en snar framtid skall medföra doktorsgraden.

OROLIGT I KINA.

Sammandrabbningar förekomma mellan Syd-Kinas frihetsvänner och regeringstrupperna.

Presidenten Yyan-schi-kai visar gång på gång sina autokratiska tendenser. Hans underhandlingar med mandschufurstarna ledde visserligen till käjsarbarnets abdikering och republikens införande — till namnet. Men mandschuerna fingo forttfarande bo i "den förbjudna staden"; intet försök gjordes att få dem att afflytta. De fingo bibehålla sina titlar; de tillerkändes fortfarande apanager. I gengäld fick deras gamle tjänare, numera Kinas president, inflytta i ett af deras palats och ha det till regeringsbyggnad. Äfven de gamla käjserliga trupperna bibehöllas. Till följd af den egenrådighet presidenten visade vid arrangerandet af det stora statslånet från fem främmande makters bankmän, utan att hänskjuta saken till landets lagstiftare, misstroddes han om att önska personligt envälde. Det glunkades, att han endera ämnade låta utropa sig själf till käjsare eller önskade återinsätta mandschuerna i deras gamla värdighet.

Resultatet var, att hela södra Kina förklarade sig oafhängigt af Yuan-schi-kais namn-republik och önska införa en verklig sådan. Dr Sun-yat-sen, den första revolutionens ledare och interim-president, satte sig i spetsen för denna revolt. Yuan-schi-kai sände trupper mot rebellerna, hvilka till en början segrade. Den 26 juli började den egentliga striden vid Shanghai mellan rebeller och regeringstrupper. Inne i staden huserade de reguljära soldaterna, röfvade och stucko hus i brand, och detta föranledde de utländska krigsfartyg, som lågo i hamnen, att landsätta trupper för att skydda utländingars lif och egendom.

Den 28 juli började rebellerna till ett antal af 2,000 man beskjuta Shanghai. I utländingarnas kvarter skadades lifsfarligt en portugisisk gosse, och äfven flera andra utländingar skadades. Det var dock egentligen mot arsenalen sydstatstrupperna riktade sina skarpaste anfall i afsikt att eröfra den. De utländska marinsoldaterna gingo under tiden patrull i staden och sågo till, att regeringstrupperna icke begingo några flera excesser. S. d. utfärdade Sun-yat-sen en proklamation, i hvilken han förklarar, att Yuan-schi-kais okonstitutionella sätt att afsluta ett statslån utan folkrepresentanternas hörande och general Sung-chiao-jens mord på regeringens anstiftan, hvarpå man funnit skriftliga bevis, föranledt södra Kinas folk att resa sig och fordra **verklig** folkstyrelse för Midtens rike.

Stor skadegörelse.

Brindsidistriktet i Italien härjades i fredags af en hagelstorm, som förstörde olivträd och vingårdar, förorsakande en skada, som beräknas till 4,000,000 dollars.

Furstlig lärjunge.

Konung George har beslutat, att hans son prins Henry, som nu är 13 år, i höst skall börja vid Eton. Det är konungens speciella önskan, att prinsen skall behandlas som de öfriga gossarna vid Eton.

Mystiskt mord.

En af de mest framstående medlemmarna af den judiska kolonien i Winnipeg mördas.

INTET SPÅR AF MÖRDAREN PÅTRÄFFADT.

Mrs. David Fienstein, en framstående medlem af den judiska kolonien i Winnipeg, fanns tidigt i fredags morse mördad i sin säng i det hus, 520 Magnus ave., hon bebodde. En revolverkula hade inträngt i ena tinningen, och en ström af blod hade runnit ned på hennes lilla sju månader gamla barn, som låg bredvid henne i sängen. Kvinnans ansiktsuttryck var fridfullt. Intet tecken tydde på att någon strid försiggått, och icke en enda sak i rummet var flyttad från sin plats. I en vagga vid foten af sängen lågo tre små barn som högljudt gräto och ropade på modern, hvilken nu icke kunde höra dem längre.

Något spår af föröfvaren till det hemska dådet har man ännu icke påträffat. Intet tecken tydde, som sagdt, på att någon strid försiggått. En ask ryska tändstickor låg på golfvet. Sådana säljas icke i Winnipeg, men har ofta påträffats hos immigranter från södra Ryssland och Österrike.

I fredags morse kl. 3 väcktes mrs. Fiensteins tjänsteflicka, Victoria Komanowska, som sof i ett angränsande rum, af Feinsteins sexårige son Harold, som sade, att det minsta barnet grät. Hon gick då in i det rum, i hvilket modern sof och fann denna ligga till synes sofvande. Sedan hon förgäfves sökt väcka henne, tog hon barnet på armen och rusade till närgränsande hus, där Abraham Sherman är bosatt. Denne skyndade genast öfver till Fiensteins hus, där han konstaterade, att kvinnan blifvit skjuten. Han tillkallade då genast polis, som tog huset i besittning.

Tjänsteflickan omtalade för polisen, att både hon och hennes matmoder gått till sängs kl. 11.15, sedan de läst alla dörrar. Endast ett fönster var öppet, och det var i det rum, mrs. Fienstein sof. Polisen tror dock, att det dödande skottet afskjutits från dörren.

Misstankar ha yppat sig mot en viss tjänsteflicka vid namn Mary Manastaka, och dennas fästman, Stefan Kushowski. Flickan lär ofta hafva grälat med mrs. Fienstein. Hon och Victoria Komanowska ha anhållits och hålles nu i förvar. Kushowski kunde icke genast påträffas, men i söndags kväll kom han själf in på polisstationen för att förfråga sig om sin fästmö. Han blef kvarhållen där, men sedan han på ett tillfredsställande sätt bevisat sin alibi, blef han lösslappt.

Stora människomassor voro hela fredagen samlade utanför det hus, där mordet begåtts, men polisen lät inga obehöriga komma in. I söndags begrafdes mrs. Fienstein och mycket folk var närvarande. Mr. Fienstein, som mordnatten befann sig i Canora, Sask., hade kommit hem till begrafningen. Vid ceremonien förlorade han totalt kontrollen öfver sig själf och började skrika, gräta och rifva sönder sina kläder.

Man har nu uppställt en ny teori om mordet. Man tror nämligen, att mrs. Fienstein, som för åtta år sedan tillhörde en af de starkaste hemliga föreningar i Ryssland och lämnat detta land mot de öfriga medlemmarnes vilja, blifvit dödad på befallning af dessa. Hennes tjänsteflicka påstås hafva tillhört samma förening.

Mrs. Fienstein var född i Ryssland och hade bott i Winnipeg i åtta år. Hennes man är boskapsuppfödare och var, då det mystiska mordet begicks, icke i staden. De gifte sig omedelbart efter mrs. Fienstins ankomst till Winnipeg.